

ELVIRA GODEANU SAU FRUMUSEȚEA FIINȚEI INTERIOARE

Nu am văzut-o niciodată jucînd pe ELVIRA GODEANU. Iar în pelicula înregistrată prin ochiul fix al aparatul de filmat nu am încredere. Ca un manuscris nedescifrat mi se pare imaginea actorilor pe scenă. Frumoasă, poate, prin caligrafia misterioasă a hieroglifelor; dar străină, rece, lipsită de suflul vieții, de sensurile ei.

Nu am cunoscut-o pe doamna ELVIRA GODEANU. Cu ani în urmă, la o premieră, un murmur, o șoaptă transmisă de la unul la altul, un fel de emoție în care respectul și curiozitatea se împleteau: vine Elvira Godeanu. Spre scaunele din mijlocul primului rînd s-a îndreptat un mic grup. Era cu nepuțință să nu-ți dai seama cine dintre toți era EA. Ținuta dreaptă, mersul majestuos cu toată nesiguranța pe care relativizarea distanțelor, conturul imprecis al obiectelor trebuie să l le fi dat. Lentilele groase ale ochelanilor vor fi ajutat-o să biruie ceața ce se voise instalată între ea și lume cînd, printr-o simplă hîrtie, i se luase dreptul de a mal urca pe scenă. De atunci am mai văzut-o de multe ori:

elegantă, îngrijită, fără să afișeze falsă modestie, dar nici ostentația vedetelor adulate. Ciudat e că de fiecare dată aerul din sală părea să vibreze altcum: actorii, care l se înclinau totdeauna la sfîrșitul reprezentației, o făceau, de fapt, de-a lungul întregului spectacol, învînd într-o rezonanță aparte, într-o stare de grație datorată ei.

La fel s-a întîmplat la omagierea cu care UNITER-ul i-a aniversat, într-o zi de decembrie a lui '90, intrarea în al nouălea deceniu de viață: o nobilă emoție a plutit peste toți, cei foarte mulți, prezenți. Nu o emotivitate pîndită de melodramatism, nu amintiri lacrimogene sau false proslăviri de circumstanță. Marea, mitica frumusețe a Elvirei Godeanu fascinează și azi. Și impune. Nu atît prin desăvîrșirea aparenței ci prin ceva care vine dinăuntru: o lumină, un echilibru interior, o generozitate, o incredibilă putere de seducție. O viață trăită din plin și asumată cu totul și întru totul.

MIRUNA IONESCU

TOMPA MIKLÓS LA 80 DE ANI

Aplauzele neîntrerupte în sala Teatrului Național din Tîrgu-Mureș - cu ocazia zilei sale de naștere - îl cinsteau pe marele regizor TOMPA MIKLÓS, încununîndu-i activitatea de mai multe decenii în slujba Thaliei.

În zilele Crăciunului s-au desfășurat seri teatrale cu spectacole regizate de unul dintre fondatorii teatrului tîrgumureșan: în prima seară secția maghiară și-a reluat Curcubeul înșelător de Tamási Áron, iar în cea de a doua, Teatrul Maghiar din Cluj a prezentat Casa Bernardei Alba de Frederico Garcia Lorca.

Primul an al libertății noastre a fost extrem de fructuos maestrului Tompa: sub bagheta sa regizorală au văzut lumina rampei două spectacole la Sfîntu-Gheorghe și amintita piesă a marelui andaluz.

Veșnic optimistul Mastru, căcînd în cel de al nouălea deceniu al vieții sale, nu abandonează lumea teatrului: în tobla sa regizorală mai are cîteva piese din dramaturgia națională și universală, așteptînd acel "coup de foudre" dătător de impuls în vederea întruchipării lor pe scenă.

Mastrul și-a dedicat întreaga viață teatrului în general și celui transilvănean, în particular. Fiind dușmanul descurajării, întotdeauna a căutat căile posibile, căcînd optimist pe ele, nîcînd lăsîndu-se pradă dezamăgirii în momentele dificile, lipsite de perspectivă.

Eternul tînăr Mastru îi urmărește cu ochi de argus pe foștii lui învățăcei care, iată, sînt actorii preferați ai publicului transilvănean, bucurîndu-se împreună de succese, încurajîndu-i cu ocazia eventualelor eșecuri.

Prin aceste rînduri doresc să-l cinstesc pe acel mare Regizor de numele căruia se leagă renumitele montări cu piesele lui Tamási Áron, I.L. Caragiale, M.Gorki, L.Tolstoi, Garcia Lorca și altele.

Scopul vieții sale este de a fi în slujba Teatrului Etern: "... omul trece, dar teatrul va trăi mereu!"

STRACULA ATTILA

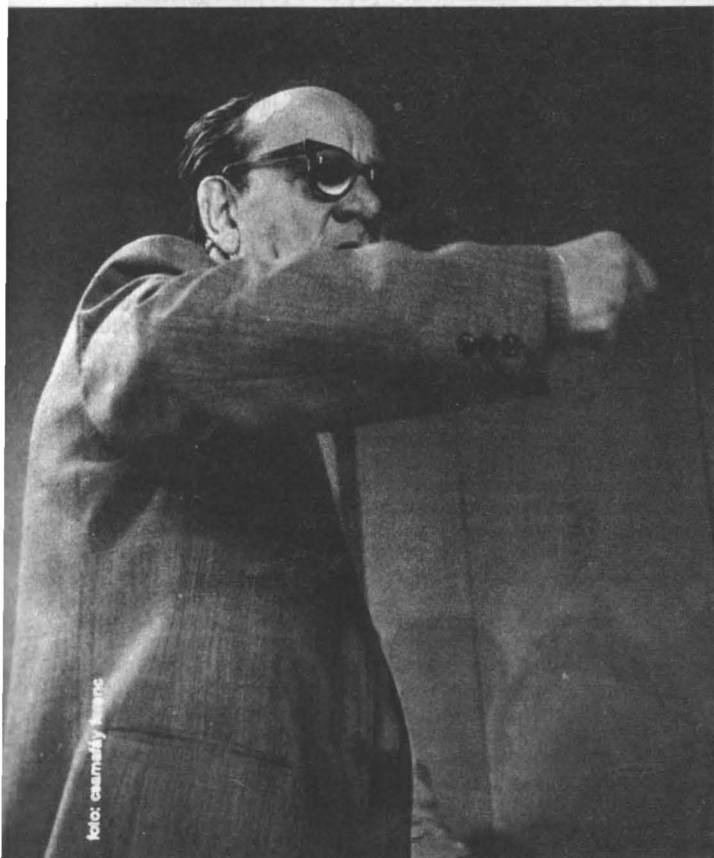

foto: caamafy / magnc